

vyvolávaly ve zbožném sousedstvu dosti zlou krev, ale postupem času lidé poněkud opravili své mínění o tom nezabohu a snad docela černokněžníku. Stal se za ten čas několikrát, že někdo v sousedstvu upadl v krutou bídu. Někdy byla to rodina, jejíž živitel zemřel nebo dlouho trvající nemocí na tože byl upoután. Jindy zase stalo se, že ten onen domácí pán chtěl vyhodit, ti na ulici "partaj", která neplatila nájemné. Případy takové byly za oněch krásných časů vzácností, poněvadž výdělky byly sňazší, živobytí levnější a lidé solidnější než dnes. Ale proto přece našli se, zejména mezi chudšími, časem lidé, jimž se zdálo placení činže něčím, co se již přežilo, a i mezi domácími pány, ať to byli namnoze lidé do brosdění, našli se fanatikové, kteří mysleli, že by se všechen pořádek světský zvrátil, kdyby někdo neplatil a přece zůstal.

Fortin se podobně věci dozvěděl vždycky v čas a to buď od své posluhovačky nebo od těch, jichž se to týkalo a již sami k němu cestu si našli. Tu pak pan Fortin nikdy pomocí neodepřel, třeba že někdy jednalo se o sumy přímo závažné, ohromné na tehdejší dobu, kdy již za pár krejcarů dalo se mnoho pořídit.

Dobrodiní svá pan Fortin neprozazoval nikdy sám, poněvadž se jaksi lidí štítit, a zejména radostné a ponížené projevy občasných vděčnosti bylo mu nade všecko odporné. Prostředníci jeho byla vždy domovnice, a ta pak ovšem postarala se, třeba bez vědomí svého pána, aby celý svět, totiž všichni obyvatelé dolejší poloviny ulice o jeho šlechetnosti se dozvěděli. Dobří lidé z okolí pak uznali, že člověk, jenž tolik dobrého koná, nemůže mítí spolků se žádnými "nešťastnými" duchy, a přestali na tom, že Fortin je blázen, neškodný blázen, nebo aspoň notný podivín.

Sotva že sousedstvo si majetkové poměry mladého muže trochu proklouklo, počaly ihned starostlivé maminky, jež měly dorostlé dcery, ukládati o jeho svobodu. Nadechávaly mu přiležitostně, pozdravovaly a zapřádaly s ním rozhovory, což bylo v oné době, kdy obyvatelé jedné ulice tvořili bezmála rodinu, vše zcela slušná a předpisům o obcování s lidmi nikterak se nepřifíci. Ale pan Fortin vyhýbal se ženám patrně, odpovídal na jejich oslovení velice stručně a vždy co nejrychleji se vzdálil. Ukládáno tedy tatíkům rodin, aby oni hleděli se s ním nějak sblížit. Nesmohlo býti jinak, než že takový pán, jenž pod večer často vycházel, má nějakou oblíbenou hospůdku v sousedství. A tu vypátrali a s Fortinem několik sklenic piva vypít bylo nejdůležitější povinností všech otců, kteří měli dcery na vdání. Ale i tyto úklady všechny potkávaly se s nezdarem, neboť pan Fortin do hospod vůbec nechodil. Jedinou jeho procházkou byly městské hrady, jež od Slepé brány až k Poříšské tvořily pěkný sad, oblíbenou to promenádou pražského světa. Pan Fortin sem ovšem chodil až teprve v pozdní chvíli, kdy již sady byly skoro pusté.

Konečně dobří sousedé snížili se s tím, co se změniti nedalo. Všecky dcery, jež byly na vyvdání, se postupem času přece dostaly pod šepce, a ať dorůstaly zatím již zase jiné, přestaly maminky počítati na pana Fortina. Co s ním, s bláznem, když nechtěl jmenovati ho bláznem, ale proto přece chováni ho v obzvláštní úctě, poněvadž všecko svědčilo, že je člověk učený, dobročinný a bohatý, kterážto poslední vlastnost ostatně sama sebou již stačila, aby všichni sousedé, i ti, kteří od něho nikdy nečekali, co nejuctívější ho pozdravovali.

II.

Kočár s panem Fortinem projel Ovocnou ulicí do Nové aleje, jak tehdy nyníž Ferdinandova třída se jmenovala, a žnal se volným klusem k novému reťazovému mostu, spojujícímu pražský břeh s malostranským Újezdem.

Pan Fortin seděl ve voze zabráněno ve své myšlence a nevěnoval si ničemu, co kolem něho se dělo. Na promenádě kolem Lemonůvých křížů koupil se celý elegant, nít svět pražský. Staré a mladé dámy se tu procházely oděny buď po starostovsku, upjaté až ku krku, nebo podle nové pařížské módy s lamy kolem krku hluboko vystřiženými. Pod vysokými frizurami

a la Maria Antoinette, jež tehdy zase přišly do módy, mnohé očka živě se zabýskala a šleha po zájímavém, ano sličném muži v kočáře. Ale pohledy ty zůstaly nepožítovány, ba nepovšimnuty k veliké radosti dvorných důstojníků, kteří bříňe hrozně šavleli i ostruhami, mluvili k svým dámám nejsladší a nejsvůdnější řečí, jaké kdy synové Marsovi dovedou si vymyslíti.

Kočár minul most, projel Újezskou branou a ocitl se na Smíchovské, kde tehdy kromě nečetných domů a továren kolem hlavních tříd, byly ještě namnoze jen zelenánské zahrady. Pak zabořil do Poříšské třídy směrem k starému Košířskému hřbitovu. Zasmušilá tvář Fortinova, čím více vzdaloval se živého ruchu městského, se rozjasňovala; místo obvyklého pošumouného a ledového klidu jevil se na ní měkký výraz hlubokého zármutku.

Před vraty hřbitova kočár zastavil, Fortin sestoupil, zaplatil a vzav svůj věnec do ruky, vešel na klidné a v tu dobu již skoro opuštěné místo věčného odpočinku.

Vysoká, přímá jeho postava se jaksi nachýlila. Snad pod tíží věnce, či pod vlivem těžkého hřbitovního vzduchu nebo smutnou upomínkou. Nerozhlíže se kolem, kráčel jako člověk znající dobře cestu, spítlivými uličkami mezi hroby až do nejzazšího kouta hřbitova, kde u zdi pod několika mohutnými cypřiši byl hrob polozapadlý. V hlavách hrobu stál mohutný neotesaný balvan, na němž vypínal se veliký kříž z černého, jen z hruba oskakaného kamene. Nebylo tu nápisu ani tabulky, ba ani žádného data. Jen tu a tam byly na hladkých ploškách stopy práce lidí, již nedostatek nápisu jakoby chtěl nějak nahradit. Byli to asi snůžkové, lidé citliví, básnických povah, jež ten opuštěný hrob s podivným pomníkem takřka donutil, aby zde napsali, co si byli myslili nebo cítili.

Hrubý balvan s hora až dolů byl roztržen a trhlina, větrem zanesená prstí, zelenala se svěží travou a několika polními kvítky, jejichž semena sem byla náhodou zabloudila. Nebylo možno poznati, zda trhlina ta je dílem vlivu povětrnosti či snad zda ten, kdo zde prostý pomník postavil, chtěl tak naznačiti, že i ta skála tvrdě podléhá změnám, ale kříž — víra — ční tu pevně a nezlomně.

U tohoto hrobu Fortin se zastavil a položil naň svůj věnec. Nesmekl klobouk, nepokřikoval ani sebe ani hrobu, jak je zvykem, sepal toliko ruce a pohlíže na nepatrný ten pahrbek s výrazem opravdové něhy, dlouho tu postál. Snad se modlil svým způsobem, ale rty jeho zůstaly nehybné. Po chvíli usedl na balvanu, sklopil hlavu a sklonil tváře do rukou o přepných o kolena. Dlouhé černé vlasy svezly se mu přes obličej, klobouk spadl a zakutálel se do písku a hlíny.

Dlouho seděl tak nehybně, pohřížen ve své myšlence, a nevědomaje si ani hrobníka, jenž již dávno se kolem šoural, hledaje příležitost, aby se mu přiblížil. Hrobník znal již pana Fortina. Viděl ho po léta jednou za čas přijížděti s věncem, každé ho zdvořile pozdravil, ale ať nikdy se mu nedostalo zprostitného ani odpovědi, nehněval se na něho. Cítil, že mladý ten muž tak cele je pohřížen ve svůj zármutek, že ho nevidí ani neslyší, a ať byl již zvyklý v tomto místě smutku vidati kolem sebe uplakané oči a zoufalé tváře, aniž by tím byl příliš dojat, etl tichý žal neznámého muže.

Ale dnes hrobník, jenž nikdy se nevtíral, měl eosí na srdci a proto byl na úhané.

Dočkal se. Fortin, probrav se ze zadumání, pozvedl hlavu a oči jeho setkaly se s pohledem hrobníka, jenž po svém zvyku ponížně se poklonil. Fortin pohledl na něho jako na přehození z jiného světa, udiveně, ale bez nevěrosti. Hrobník osmělen příslourem se blíže a mačkaje čepici v ruce, oslovil ho: "Vážený pane, ten hrob tu zapadá! Bylo by potřeba znovu ho obložit."

Trvalo okamžik, než se Fortinovi rozlečela v hlavě, co byl slyšel. Pak povstal a odcházaje, řekl k hrobníku: "Hrob státně jak je — neobložen."

"Hm, je to přece jen skřítek," zabušel si hrobník rozmrzen, že jeho dobrá vůle byla osmádnuta. Fortin náhle se rozmyslil a sta-

nul. "Co stojí obložení hrobu?" Hrobník ožvil a rozplýval se hned ohotou. "Dvě zlatky to spraví! Bude jako malá zahrádka."

Fortin sáhl mlčky do kapsy a vybral z tobočky několik zlatníků. Vrátný, postfelnuv jeho ohotu, bonem přidával. "A kdyby milostpán si přál nějaké vzácnější květiny, za zlatku dá ee mnoho poříditi. Jak povídám, zahrádka." "Vezmět," řekl. "Ale hrob zůstane neobložen, tak jak jest, rozumíte? Jsem dva lidé, jimž hrob ten náleží; ta, jež zde pod drem odpočívá, si ho tak přála a já dovedu se i bez květin zde pomodliti."

Po těchto slovech pan Fortin spěšně odcházal, zanechav zde užaslého hrobníka, jenž zapomněl zee, la na povinné díky. —

Kroky pana Fortina dávno již dozněly na utvrdlé půdě hřbitova a hrobník tu posud stál, pohlížeje si do dlaně, kde se lesklo několik zlatníků. Vzpamatoval se teprve, když zaslechl za sebou kroky.

Spatřil před sebou cizince, člověka, pedivného, poněkud zanedbaného zevnějšku. Výrazná tvář přehození byla rozryta vášněmi a ošlehaná větrem do hněda. Dlouhý hustý vous byl silně prošeďivělý, za to pod širokým kloboukem "kalabrézem" splývaly dlouhé černé vlasy skoro až na ramena. Muž, ač bylo dosti teplo, měl přes sebe přehozený tmavomodrý krubový plášť a několika límeč. Pod rozhaleným pláštěm viděti bylo kabát opatřený šňůrami a mnohými kulatými kovovými knoflíky. Byla to čamara, poněkud jiná, než jaké tehdy nosili po Praze lidé, vykřičením za vlastence, ale přece čamara.

Již tento podezřelý šat byl by stačil, aby hrobník, jenž v těchto místech zastupoval veřejný pořádek, zle se na něho utřhl. A byl by tak jistě učinil, kdyby ho byl muž zdvořile nebo docela uctivě pozdravil.

Ale cizinec, nesáhnuv ani na klobouk, hodil hlavou za Fortinem a pánovitým hlasem, vynucujícím úctu služebného ducha, se zeptal: "Znáte toho pána?"

"Toho, co teď odešel, milostpane?" otázal se zcela zbytečně vrátný, uveden v rozpaky tímto oslovením.

"Nu, koho pak jiného?" "Neznám ho, ač sem častěji docházívá."

"A modlívá se vždycky tam u toho hrobu s křížem?" vyzvídal cizinec.

"Vždy! Ten věnec sem přinesl on!"

"Dobře," odpověděl muž hlasem, jenž značil: Můžeš jíti! Ale pak se rozpomenul, hrábl rukou do hluboké podšívky svého pláště a vyňal několik doutníků. Hrobníku se až oči radostí zajiskřily.

"Jste starý voják, co? Tuhle si pochutnáte! Je to vzácné koření z daleka!" řekl cizinec a dodal: "Ale teď mně tu nechte o samotě!"

Hrobník udiven i rozradován rychle se ztratil, a cizinec, smek-

Zima přichází a jest proto na čas, abyste měli po ruce skříňku se Severovými domácími léky.



K A Š E L .

Není třeba, abyste trpěli tout známkou ať již té neb oné pleni choroby, neboť rychlou úlevu přinese a kašel odstraní

Severův Balsám pro plíce.

Nezanedbávejte svůj kašel! Nezanedbávejte kašel svých dětí! Mohl by oslabiti celou soustavu a tak dřížditi cestu zánětu a jiným pliením chorobám. Tento velice osvědčený lék zachránil životy již mnoha tisícům dětí, jest zcela neškodný a dobrá pověst jeho založena na dlouholetém, blahodárném jeho užívání.

Cena 25 a 50 centů.

Paní Marie Czaja, 418 W. Park St., Du Quoin, Ill., nám píše:

"Zde panoval veliký kašel, le Vaším Balsámem pro plíce se vyléčili čtyři dítky; jen dvě dávky vzaly a bylo po kašli. Souse-
dovými děti měly též veliký kašel, že nespaly celou noc. Dala jsem jim, co mi ještě zbylo Balsámu, a ony mi děkovaly, že je velmi dobrý a zapudí kašel. Každý by měl ve své domácnosti míti Váš Balsám pro plíce."

Ztuhlé svaly. Mocný silitel.

Není bolesti, kterouž nutno léčiti zevně, aby nebyla odstraněna pomocí

Severova Oleje sv. Gotharda.

Při vymknutínách, ranách, pohlmožděninách, bolavých a ztuhlých svalecth, reumatismu a neuralgii není lepšího nad tento olej. Cena 50 centů.

Severův Životní Balsám

Tento lék napraví činnost celé soustavy, obnoví mladickou sílu a do-
dá zdraví. Osvědčený při nezdravosti. Cena 75 centů.

Severovy léky jsou na prodej ve všech lékárnách. Nepřijímejte jiných. Lékařská porada zdarma.

W. F. SEVERA CO. CEDAR RAPIDS IOWA

Metz Bro's Brewing Co.

Nejstarší pivovar v Omaze.

TELEFON DOUGLAS 119.

Vaří nejlepší pivo soudkové i lahvové na celém světě.

Nejstarší a nejlepší místo pro schůzku jest

ED. MAURERA RESTAURANT A HOSTINEC.

v čísle 1306 Farnam ulice.

Pravá importovaná piva na šep. PLZEŇSKÉ z Městského pivovaru v Plzni v Čechách. Hobrau Munich Bavarja pivo. Pivo Anheuser-Busch a světoznámé Faust získalo rozsáhlou reputaci. Kavárna pro dámy nalézá se na druhé podlaže. 40ft

CO JE ČLOVĚKU NEJMILEJŠÍ? POKLAD ZDRAVÍ.

Zdraví jest zajisté nejdražší poklad na tomto světě. Je-li člověk nemocen, nic jej netěší nic nemá pro něho ceny. Zdravý člověk, třeba chudý, může býti šťastný a blažený. Proto si má každý zdraví chrániti. Kdo má zdraví, nechť si ho chrání, kdo ho stratil, nechť si ho hledí získati. Toho nejlépe dosáhnete, když dopisete slavnému učenci dr. Mielke-mu do ústavu The Collins N. Y. Medical Institute, který již tisíce a tisíce uzdravil, jež jiní lékařové prohlásili za nevléčitelné. Ať jest jakákoliv vaše nemoc, vnitřní nebo zevnějšná, pliení, srdeční, jaterní, krevní a vůbec jakákoliv, jen pište, od kterého doby jste nemocen, kde vás bolí atd. a zašlete to lékaři do výše jmenovaného ústavu, který z popisu určité pozná vaši nemoc a vyličí vás, jako vyléčil již tisíce jiných lidí. Tedy nečouíte. NÍŽE uvedených pár dopisů přesvědčí vás o pravdivosti toho.

Veřejnosti k povšimnutí.
Cesuro, Neb. 3. července 1901.
Má jásem po více let bolíval v nohách a stůl, i v pohlaví, ač jsem se na lékařský ústav The Collins Medical Institute a tak miho doručil, že miho léky v tomto ústavu pomohly a nemoc miho osvědčila. I nyní žijím v plném zdraví a jsem šťasten.

J. H. KLEINER, stáří.
Housh, 3. čer. 1901.
Cesuro, Neb.

Pravdivé osvědčení.
CERESCO, NEBR.
Dle osvědčení osvědčil lékařská trpěla jsem pliení a srdeční bolíval, málo velký vřel, bolíval v krku a v nohách. Po několika nedávných léčení, přišla jsem na osvědčení lékaři se léky z ústavu Collinsova v New Yorku a uzdravena jsem se. Píšu vám výřez z listu, na kterém jsem osvědčení dost. Osvědčení jsem jsem tak dostal, ač jsem byl nemocen.

J. H. KLEINER, stáří.
FRANKLIN, NEBR.

Lékař v Collinsovu Léčebném ústavu vytváří svoje vlastní léky, které nikde jinde nekoupíte; léky tyto jsou tak sloučené, že nejen přemáhají choroby a z těla vypuzují, ale i co nejvíce k činnosti přivádějí všechny tělesné ústroje, rozmožňují životní sílu, posilují celou tělu, čistí krev a oběhující mysl. Po použití těchto léků pacient cítí se býti znovuzrozeným.

Kdo se obrátí na tento ústav, ten může býti jist, že je v rukou vynikajícího učence lékaře a že dodané mu léky jsou nejen ty pravé, ale i čerstvé a celou léčivou sílu vlastního.

Ať trpíte kteroukoliv nemocí, anebo jestli vás druzí lékaři nemohli nebo nedávali vyléčiti, tedy důkladně popište vaši chorobu český, od kterého času jste chorav, co vás bolí a vůbec popište všechny příznaky vaší nemoci a dopis adresujte:

The Collins N. Y. Medical Institute,

140 W. 34th Street, New York, N. Y.